

### ۳ نکته‌ای که باید در مورد دوم قرن‌تیا بدانید

آرون گریوت

همانند **اول قرن‌تیا**، رساله‌ی دوم قرن‌تیا نیز به موضوعات متعددی می‌پردازد و کلیسایی را خطاب می‌کند که گرفتار بی‌اخلاقی، معلم‌های دروغین و کاذب، فرقه‌گرایی و سردرگمی الهیاتی بود. در این نامه، محبت و نگرانی پولس رسول برای کلیسای قُرنتُس به‌وضوح آشکار است. در اینجا، سه ویژگی مهم این رساله را بررسی می‌کنیم که به ما کمک می‌کنند پیام کلی آن را درک کرده و به کار ببندیم.

#### ۱. دوم قرن‌تیا نتیجه‌ی تعاملات فشرده‌ی پولس با کلیسای قُرنتُس است.

کلیسای قُرنتُس در حدود سال ۵۲ میلادی و در جریان دومین سفر بشارتی پولس تأسیس شد (اعمال رسولان ۱۸: ۱-۱۱). لوقا به ما می‌گوید که پولس بیش از هجده ماه در قُرنتُس ماند. به نظر می‌رسد که به‌زودی پس از ترک این شهر و عزیمت به انطاکیه، مشکلات بزرگی در جماعت تازه‌تأسیس قُرنتُس پدیدار شد. پولس در حین اقامت در آفسس در جریان سفر سوم بشارتی خود از این مشکلات آگاه شد (اعمال رسولان ۱۹). به احتمال زیاد، دوم قرن‌تیا چهارمین نامه‌ای بود که پولس در طول تقریباً دو سال برای این کلیسا نوشت:

- نامه‌ی اول: نامه‌ی "پیشین" که موجود نیست (اول قرن‌تیا ۵: ۹)
- نامه‌ی دوم: اول قرن‌تیا
- نامه‌ی سوم: نامه‌ی "سخت‌گیرانه" پس از ملاقات "دردناک" (دوم قرن‌تیا ۲: ۳-۴؛ ۷: ۸-۱۲)
- نامه‌ی چهارم: دوم قرن‌تیا

پولس این نامه‌ی سخت‌گیرانه را از طریق تیطُس فرستاد، و تیطُس با گزارشی شادی‌بخش از توبه و وفاداری کلیسا به او و تعالیم رسولان نزد او بازگشت. از این‌رو، دوم قرن‌تیا به نوعی نتیجه‌ی خوشایند (هرچند نه بی‌نقص) از رابطه‌ی پیچیده‌ی پولس با ایمان‌داران قُرنتُس است. شادی پولس از گزارش تیطُس درباره‌ی وضعیت قرن‌تیا (دوم قرن‌تیا ۷: ۶-۷) نشان می‌دهد که چه چیزهایی در زندگی کلیسا برای او اهمیت داشت، از جمله صلح، پاکی و وحدت کلیسا (همراه با اجرای انضباط کلیسایی)، و نیز رفتار اخلاقی مسیحیان، فروتنی و مدیریت سخاوتمندانه‌ی دارایی‌ها. اگر پولس تا این اندازه مشتاق بود که کلیسای قُرنتُس دارای این ویژگی‌ها باشد، ما نیز باید برای تحقق این امور در کلیساها و زندگی مسیحی خود تلاش کنیم.

#### ۲. دوم قرن‌تیا دفاعی قوی از رساله‌های رسولانی پولس ارائه می‌دهد.

پولس با تلاش فراوان نشان می‌دهد که برخلاف "رسولان بزرگ" دروغین (دوم قرن‌تیا ۱۱: ۵)، رسالت او اصیل است، زیرا او از سوی خداوند قیام کرده و صعود کرده مأمور شده است تا به نام او سخن بگوید (دوم قرن‌تیا ۵: ۱۸؛ ۱۳: ۳). او این کار را از طریق

بررسی گسترده‌ی موضوعات ضعف و رنج (دوم قرن‌تیاں ۱۱: ۲۹-۳۰؛ ۱۲: ۱-۱۰؛ ۱۳: ۴)، عهد جدید (دوم قرن‌تیاں ۳)، و خدمت مسیحی (دوم قرن‌تیاں ۵-۶) انجام می‌دهد، و نشان می‌دهد که رسالت او کاملاً با خدمت و شخصیت خداوند عیسی هماهنگ است و ویژگی آن، اموری است که از دید جهان ضعف محسوب می‌شود اما از دید خدا، امانت‌داری. پولس مصمم است که از رسالت رسولانی خود دفاع کند، زیرا او مصمم است که از انجیل دفاع کند. اگر انجیل او حقیقت نداشت، قرن‌تیاں همچنان در گناهان خود و بدون امید بودند. بنابراین، دفاعیات او بیشتر به دلیل محبتش به خوانندگانش است تا نگرانی درباره‌ی تصویر شخصی خود.

قابل توجه است که دفاع پولس از اعتبار رسولانی خود باعث شده است که دوم قرن‌تیاں یکی از شخصی‌ترین و شرح‌حال‌گونه‌ترین نامه‌های عهد جدید باشد. شاید هیچ نامه‌ی دیگری در عهد جدید اطلاعات بیشتری درباره‌ی پولس و کلیسایی که به آن می‌نویسد به ما ندهد. پولس نه تنها یک متفکر جدی و سرسخت نبود، بلکه او شخصی حساس اما بزرگوار، نگران اما مطمئن، ملایم اما استوار بود. او کلیسا را دوست داشت و به انجیل عشق می‌ورزید. او حاضر نبود اجازه دهد که معلم‌های دروغین و کاذب وارد شوند و خدمت رسولانی‌اش را از بین ببرند. محبت او نسبت به این ایمانداران جدید، چنان عمیق بود که نمی‌خواست گرگ‌ها بیایند و آنها را بلعند.

### ۳. دوم قرن‌تیاں الگویی برای خدمت مسیحی ارائه می‌دهد.

در طول تاریخ، کلیسا اغلب وسوسه شده است که ویژگی‌های دنیوی موفقیت را به عنوان معیار رهبری کلیسا بپذیرد. در دوران ما، اغلب تصور می‌شود که رهبران مسیحی باید شبیه مدیران موفق یا چهره‌های پرنفوذ رسانه‌ای باشند. قرن‌تیاں نیز تصور می‌کردند که رهبر مسیحی باید شبیه سخنوران برجسته‌ی یونانی باشد. معلم‌های دروغین و کاذب که وارد کلیسای قرن‌تس شده بودند، ادعای رسولانی پولس را به چالش می‌کشیدند و به رنج‌ها، ضعف‌ها و فقدان فصاحت او اشاره می‌کردند. دیروز و امروز، قدرت و کاریزما به نشانه‌های ظاهری یک واعظ "موفق" تبدیل شده است. اما پولس در پاسخ، شواهد رسالت خود را ارائه می‌دهد، نه آن‌طور که ما انتظار داریم، بلکه به این شکل:

"در هیچ چیز لغزش نمی‌دهیم که مبادا خدمت ما ملامت کرده شود، بلکه در هر امری خود را ثابت می‌کنیم که خدام خدا هستیم، در صبر بسیار، در زحمات، در حاجات، در تنگی‌ها، در تازیانه‌ها، در زندان‌ها، در فتنه‌ها، در محنت‌ها، در بی‌خوابی‌ها، در گرسنگی‌ها، در طهارت، در معرفت، در حلم، در مهربانی، در روح‌القدس، در محبت بی‌ریا، در کلام حق، در قوت خدا با اسلحه عدالت بر طرف راست و چپ، به عزت و ذلت و بدنامی و نیک‌نامی؛ چون گمراه‌کنندگان و اینک، راستگو هستیم؛ چون مجهول و اینک، معروف؛ چون در حالت موت و اینک، زنده هستیم؛ چون سیاست کرده شده، اما مقتول نی؛ چون محزون ولی دائماً شادمان؛ چون فقیر و اینک، بسیاری را دولت‌مند می‌سازیم؛ چون بی‌چیز، اما مالک همه چیز." (دوم قرن‌تیاں ۳: ۱۰-۶).

این روایت، الگوی ضمنی ما از خدمت موفق را زیر سؤال می‌برد. آیا ما مردم را از دیدگاه انسانی قضاوت می‌کنیم؟ (دوم قرن‌تیاں ۵: ۱۶). دوم قرن‌تیاں به ما می‌آموزد که خدمت حقیقی مسیحی با "سادگی و اخلاص خدایی" مشخص می‌شود (دوم قرن‌تیاں ۱: ۱۲)، که خادمان کلیسا خود کفا نیستند (دوم قرن‌تیاں ۳: ۵)، و اینکه خدمت، بیشتر به معنای نسبت به خود مردن است تا

ترفیع شخصی (دوم قرن‌تیاں ۴: ۱۱-۱۲). پولس از قرن‌تیاں مزد دریافت نکرد، زیرا نمی‌خواست مانعی ایجاد کند (دوم قرن‌تیاں ۱۱: ۷-۹). او توصیه نامه‌ها همراه خود نمی‌آورد (دوم قرن‌تیاں ۳: ۱-۳). او از مکر و حيله دوری می‌کرد (دوم قرن‌تیاں ۴: ۲) و به دنبال خشنود ساختن شنوندگان نبود (دوم قرن‌تیاں ۲: ۱۷)، زیرا خدمت و پیام او از آن خدا بود، نه از آن خودش. همین اصل درباره‌ی همه‌ی خادمان مسیح در عهدجدید صادق است. خدمت در کلیسا باید مطابق با سر کلیسا باشد، همان که "هرگاه از ضعف مصلوب گشت، لیکن از قوت خدا زیست می‌کند." (دوم قرن‌تیاں ۱۳: ۴).

این مقاله بخشی از مجموعه «هر کتاب از کتاب مقدس: ۳ نکته‌ای که باید بدانید» است.

این مقاله در وبسایت لیگونیر منتشر شده است.

کشیش آرون ال. گریوت، (AaronGarriott@) سردبیر مجله‌ی تبیل‌تاک و استاد کمکی در دانشگاه Reformation Bible College و یکی از رهبران کلیسای پرزبیتری (PCA) در آمریکا می‌باشد.